

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE KONING STERFT
(Le roi se meurt)

toneelspel

door

Eugène Ionesco

Vertaling : Jacoba van Velde

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.1879

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

SACD
Koninklijke Prinsstraat 87
1050 Brussel

en de vertaalrechten aan : Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be è opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden. (Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE C4

Opgelet : de rechten voor de oorspronkelijke auteur dienen aan de Sacd te worden betaald

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE KONING STERFT* op te voeren moet de naam van auteur *EUGENE IONESCO* ; vert. *Jacoba van Velde* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1990 Toneelfonds J. Janssens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

BÉRENGER I, de koning

KONINGIN MARGUERITE, eerste echtgenote van koning Bérenger I

KONINGIN MARIE, tweede echtgenote van koning Bérenger I

DE DOKTER, die eveneens chirurg, beul, bacterioloog en astroloog is

JULIETTE, hulp in de huishouding en verpleegster

DE WACHT

DEKOR

Troonzaal, min of meer vervallen in min of meer gotische stijl. Midden op het toneel, tegen de muur in de fond, een paar treden die naar de troon van de koning leiden. Aan weerszijden van het toneel, vooraan, twee kleinere tronen van de koninginnen, zijn echtgenoten. Rechts op het toneel, in de fond, een kleine deur die naar de vertrekken van de koning leidt. Links op het toneel, in de fond, ook een kleine deur. Eveneens links, vooraan, een grote deur. Tussen deze grote deur en de kleine, een raam in gotische stijl. Nog een klein raam rechts op het toneel; een kleine deur vooraan op het toneel, aan dezelfde kant. Bij de grote deur, een oude wacht met hellebaard.

Voor het opgaan van het doek, terwijl het doek opgaat en enkele ogenblikken daarna, hoort men quasi-koninklijke muziek, imitatie van de zeventiende-eeuwse 'Levers du Roi'.

WACHT [kondigt aan] Zijne Majesteit koning Bérenger de Eerste. Leve de koning!

In purperen mantel, de kroon op het hoofd, de scepter in de hand, komt de koning op door de kleine deur links, loopt tamelijk vlug over het toneel, gaat af door de deur rechts in de fond.

WACHT [kondigt aan] Hare Majesteit koningin Marguerite, eerste echtgenote des konings, gevolgd door Juliette, hulp in de huishouding en verpleegster van Hunne Majesteiten. Leve de koningin!

Marguerite komt op, gevolgd door Juliette, door deur rechts vooraan en gaat af door de grote deur.

WACHT [kondigt aan] Hare Majesteit koningin Marie, tweede echtgenote des konings, eerste in zijn hart, gevolgd door Juliette, hulp in de huishouding en verpleegster van Hunne Majesteiten. Leve de koningin!

Koningin Marie komt op, gevolgd door Juliette, door de grote deur links en gaat met Juliette af door de deur rechts vooraan. Marie ziet er mooier en jonger uit dan Marguerite. Ze draagt een kroon, een purperen mantel en juwelen. Haar mantel is moderner en ziet er uit of bij van een groot couturier komt. Door de deur links in de fond komt de dokter op.

WACHT [kondigt aan] Zijne excellentie de geneesheer des konings, chirurg, bacterioloog, beul en astroloog aan het hof!

De dokter loopt tot het midden van het toneel, keert dan, alsof hij iets vergeten heeft, op zijn schreden terug en gaat door dezelfde deur af. De wacht blijft enkele ogenblikken zwijgen. Hij ziet er moe uit. Hij zet zijn bellebaard tegen de muur, blaast in zijn banden om ze te verwarmen.

WACHT Het moest nu toch warm zijn. Verwarming, word warm. Niets aan te doen, die werkt niet. Verwarming, word warm. De radiator blijft koud. Dat is niet mijn schuld. Hij heeft

me niet gezegd dat ik niet meer over het vuur ga. Officieel tenminste niet. Met die lui weet je nooit waar je aan toe bent.

Plotseling grijpt bij zijn wapen weer. Koningin Marguerite komt opnieuw door de deur links in de fond op. Ze heeft een kroon op het hoofd, draagt een niet al te propere purperen mantel. Ze kijkt tamelijk streng. Ze blijft midden op het toneel op de voorgrond staan. Ze wordt gevolgd door Juliette.

WACHT Leve de koningin!

MARGUERITE [*terwijl ze om zich heen kijkt tegen Juliette*] Het is hier stoffig. En overal peuken op de grond.

JULIETTE Ik kom net uit de stal, ik heb de koe gemolken, Majesteit. Ze geeft bijna geen melk meer. Ik heb nog geen tijd gehad de zitkamer te doen.

MARGUERITE Dit is geen zitkamer. Het is de troonzaal. Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen?

JULIETTE Goed, de troonzaal, zoals u wilt, Majesteit. Ik heb nog geen tijd gehad de zitkamer te doen.

MARGUERITE Het is koud.

WACHT Ik heb geprobeerd het vuur aan te maken, Majesteit. Het werkt niet. De radiatoren willen niet luisteren. De lucht is betrokken, het ziet er niet naar uit of de wolken gauw zullen verdwijnen. De zon is te laat. Toch heb ik de koning hem het bevel horen geven te verschijnen.

MARGUERITE Wat! Dus de zon luistert ook al niet meer.

WACHT Vannacht hoorde ik een zacht gekraak. Er zit een scheur in de muur.

MARGUERITE Nu al? Dat gaat vlug. Zo gauw had ik het niet verwacht.

WACHT Samen met Juliette heb ik geprobeerd hem dicht te stoppen.

JULIETTE Midden in de nacht heeft hij me wakker gemaakt. Ik sliep zo heerlijk.

WACHT Hij zit er alweer. Moeten we het nog eens proberen?

MARGUERITE Het is de moeite niet. We kunnen de klok niet terugzetten. [*Tegen Juliette*] Waar is koningin Marie?

JULIETTE Die is bezig met haar toilet.

MARGUERITE Dat zal wel.

JULIETTE Voor het licht werd, was ze al wakker.

MARGUERITE O, dat toch wel.

JULIETTE Ik hoorde haar in haar kamer huilen.

MARGUERITE Lachen of huilen. Iets anders kan ze niet. [*Tegen Juliette*] Laat ze onmiddellijk hier komen. Ga haar halen!

Juist op dat ogenblik komt koningin Marie op, gekleed zoals hierboven beschreven.

WACHT [*een seconde voor het opkomen van koningin Marie*] Leve de koningin!

MARGUERITE [*tegen Marie*] Je ogen zijn helemaal rood, liefje. Dat schaadt je schoonheid.

MARIE Ik weet het.

MARGUERITE Begin nou niet weer te snikken.

MARIE Ik kan er niets aan doen.

MARGUERITE Wind je vooral niet op, dat is nergens goed voor. Het is de loop der dingen. Je verwachtte het, nietwaar? Of verwachtte je het niet meer?

MARIE Jij hebt alleen daarop gewacht.

MARGUERITE Gelukkig maar. Dat komt nu goed uit. [*Tegen Juliette*] Geef haar een andere zakdoek.

MARIE Ik hoopte aldoor...

MARGUERITE Dat is verloren tijd. [*Ze haalt haar schouders op*] Hopen! Hopen! Daar hebben ze hun mond vol van—en tranen in hun ogen. Wat een manier van doen!

MARIE Heb je de dokter nog gezien? Wat zei hij?

MARGUERITE Dat weet je al.

MARIE Misschien vergist hij zich.

MARGUERITE Begin nou niet weer met je hoop. De tekenen bedriegen niet.

MARIE Misschien heeft hij ze verkeerd geïnterpreteerd.

MARGUERITE Objectieve tekenen bedriegen niet. Dat weet je.

MARIE [*kijkt naar de muur*] O! Wat een scheur.

MARGUERITE Zie je wel. En dat is het enige niet. Het is jouw schuld als hij niet voorbereid is, het is jouw schuld als het hem overvalt. Jij hebt hem zijn gang laten gaan. Je hebt zelfs meegeholpen hem op een dwaalspoor te brengen. Ja, het was een heerlijk leventje, met rozegur en maneschijn, bals en optochten, hofdiners en vuurwerken, wittebroodsweken en huwelijksreizen. Hoeveel huwelijksreizen heb je eigenlijk gemaakt?

MARIE Dat was om onze trouwdag te vieren.

MARGUERITE Die vierde je viermaal per jaar. 'Je moet van het leven genieten,' zei je. Je mag niet vergeten...

MARIE Hij is zo dol op feesten.

MARGUERITE Alle mensen weten. En ze doen alsof ze niet weten. Ze weten en vergeten. Hij is koning. Hij mag niet vergeten. Hij moet de blik vooruit richten, de mijlpalen kennen, precies weten hoe lang zijn weg is, het eindpunt zien.

MARIE Mijn arme lieveling, mijn arme koninkje.

MARGUERITE [*tegen Juliette*] Geef haar nog een zakdoek. [*Tegen Marie*] Een beetje opgewekter, vooruit! Je brengt hem ook nog aan 't huilen, dat werkt aanstekelijk. Hij is zo al zwak genoeg. De verfoeilijke invloed die jij op hem hebt gehad. Nou ja! Hij gaf aan jou de voorkeur boven mij, helaas! Ik was niet jaloers, o nee, helemaal niet. Ik gaf me er eenvoudig rekenschap van dat dat niet verstandig was. Nu kan je niets meer voor hem doen. En nu het zo ver is baad je in tranen, kan je niet meer tegen me op. En je uitdagende blik is verdwenen. Waar zijn nu je onbeschaamdheid, je ironische blik, je spotternijen gebleven? Kom, word wakker. Ga zitten en probeer je goed te houden. Vooruit, je hebt altijd nog dat mooie collier. Kom, ga zitten.

MARIE [*zittend*] Ik kan het hem niet zeggen.

MARGUERITE Dat neem ik wel op me. Ik ben gewend de vervelende karweitjes op te knappen—

MARIE Zeg het hem niet, nee, nee, alsjeblijft, zeg hem alsjeblijft niets.

MARGUERITE Laat dat nou maar aan mij over. We zullen je wel verschillende malen nodig hebben bij de ceremonie. Je houdt toch zo van ceremoniën?

MARIE Niet van deze.

MARGUERITE [*tegen Juliette*] Leg onze sleep even goed.

JULIETTE Ja Majesteit.

Juliette doet dit.

MARGUERITE Het is niet zo vermakelijk als je bals voor kinderen, je bals voor ouden van dagen, je bals voor jonggehuwden, je bals voor slachtoffers van rampen, je bals voor gedecoreerden, je bals voor schrijfters, je bals voor organisatoren van bals en al die andere bals. Dit bal blijft beperkt tot de familie, zonder danser en zonder dans.

MARIE Nee, zeg hem niets. Het is beter dat hij er niets van merkt.

MARGUERITE ...En dat hij eindigt met een lied? Dat is onmogelijk.

MARIE Je hebt geen hart.

MARGUERITE O ja, toch wel, het klopt.

MARIE Je bent onmenselijk.

MARGUERITE Wat betekent dat?

MARIE Het is verschrikkelijk. Hij is niet voorbereid.

MARGUERITE Het is jouw schuld als hij dat niet is. Hij was als zo'n reiziger die in herbergen blijft rondhangen en vergeet dat de herberg niet het doel van de reis is. Als ik je eraan herinnerde dat men moet leven met het bewustzijn van zijn lot, zei je me dat ik praatte als een blauwkous en dat het bombastisch geklets was.

JULIETTE [*terzijde*] Bombastisch is het wel.

MARIE Als het dan onvermijdelijk is, moet je het hem zo voorzichtig mogelijk zeggen. Zo voorzichtig mogelijk.

MARGUERITE Hij had er altijd al op voorbereid moeten zijn. Zo lang als hij leeft. Hij had het zich iedere dag moeten voorhouden. Wat een verloren tijd. [*Tegen Juliette*] Waarom sta je ons met zulke verwilderde ogen aan te kijken? Jij zult toch niet ook nog afknappen. Je kunt gaan: maar ga niet te ver weg, je wordt nog geroepen.

JULIETTE Dus ik hoef de zitkamer echt niet meer te doen?

MARGUERITE Het is te laat. 't Hindert niet. Je kunt gaan.

Juliette gaat rechts af.

MARIE Zeg het hem alsjeblieft voorzichtig. Neem er alle tijd voor. Hij zou een hartverlamming kunnen krijgen.

MARGUERITE We hebben de tijd niet er onze tijd voor te nemen. Voorbij het gedartel, voorbij de suisjes, voorbij de mooie dagen, voorbij de smulpartijen, voorbij je striptease. Voorbij! Je hebt de zaken tot het laatste ogenblik laten verslonzen, we hebben geen ogenblik meer te verliezen, want het is nu eenmaal het laatste. We hebben even tijd om te doen wat jaren lang gedaan had moeten worden, jaren en jaren lang. Als je me met hem alleen moet laten, zal ik het je zeggen. Je hebt nog een rol te spelen, wees gerust. Daarna zal ik hem helpen.

MARIE Het zal moeilijk zijn. Wat is alles moeilijk.

MARGUERITE Even moeilijk voor mij als voor jou als voor hem. Begin nu weer niet te grienen. Ik zeg het je nog eens, ik raad het je aan, ik beveel het je.

MARIE Hij zal weigeren.

MARGUERITE In het begin.

MARIE Ik laat hem niet gaan.

MARGUERITE Pas op dat je hem niet aan het weifelen brengt. Dit moet fatsoenlijk gebeuren. Het moet een succes, een triomf worden. Die heeft hij allang niet meer gehad. Zijn

paleis is een ruïne. Zijn landerijen liggen braak. Zijn bergen zakken weg. De zee heeft de dijken ondermijnd, het land overstroomd. Hij heeft de hele boel verwaarloosd. In je geparfumeerde armen heb je hem alles laten vergeten. Ik walg van de geur. Wat een slechte smaak! Goed! Het was nu eenmaal de zijne. In plaats van de grond te verstevigen laat hij hectaren en hectaren verdwijnen in bodemloze afgronden.

MARIE Wat ben je toch pietluttig. Alsof je iets tegen aardbevingen kunt doen.

MARGUERITE Met jou valt nu eenmaal niet te praten. Hij had de grond kunnen verstevigen, dennen kunnen planten in het zand, de bedreigde gebieden kunnen versterken. Maar nee, nu zit het koninkrijk vol gaten als een reusachtige gruyère.

MARIE Je kunt niet vechten tegen het noodlot, tegen natuurlijke erosie.

MARGUERITE Om nog niet te spreken van al die rampzalige oorlogen. Terwijl zijn dronken soldaten 's nachts, of na hun overvloedige middagmaal in de kazerne lagen te ronken, zetten de burens de grenspalen terug. Ons grondgebied is kleiner geworden. Zijn soldaten wilden niet vechten.

MARIE Het waren principiële dienstweigeraars!

MARGUERITE Bij ons werden ze principiële dienstweigeraars genoemd. In de legers van onze vijanden heetten ze lafaards en deserteurs, en daar werden ze gefusilleerd. Je ziet het resultaat: duizelingwekkende afgronden, met de grond gelijk gemaakte steden, weggebrande zwembaden, verlaten kroegen. De jongeren trekken bij drommen het land uit. Toen hij aan de regering kwam, waren er negen miljard inwoners.

MARIE Er waren er veel te veel. Er was geen plaats voor iedereen.

MARGUERITE Nu zijn er nog maar zo'n duizend ouden van dagen over. Minder. Er gaan er dood terwijl ik tegen je spreek.

MARIE Er zijn ook nog vijfenveertig jonge mensen.

MARGUERITE Die ze ergens anders niet wilden hebben. Wij wilden ze ook niet meer. We werden gedwongen ze terug te nemen. Ze worden trouwens heel gauw oud. Gerepatricerd op hun vijftiwintigste, zijn ze twee dagen later al tachtig. Je wilt toch niet beweren dat ze op een normale manier oud worden.

MARIE Maar de koning, die is nog heel jong.

MARGUERITE Dat was hij gisteren, dat was hij vannacht. Je zal dadelijk eens zien.

WACHT [*kondigt aan*] Zijne Excellentie de genceesheer is weer teruggekomen. Zijne Excellentie. 'Zijne Excellentie.

De dokter komt op door de grote deur links die vanzelf open- en dichtgaat. Hij ziet eruit als astroloog en als beul tegelijk. Op het hoofd draagt hij een puntige boed met sterren. Hij is gekleed in het rood en draagt een cagoule bevestigd aan zijn kraag. Hij heeft een grote telescoop in de hand.

DOKTER [*tegen Marguerite*] Goededag Majesteit. [*Tegen Marie*] Goededag Majesteit. Willen Hunne Majesteiten mij verontschuldigen, ik kom regelrecht van het ziekenhuis waar ik enkele chirurgische ingrepen heb moeten doen van het hoogste belang voor de wetenschap.

MARIE De koning is niet meer te opereren.

MARGUERITE Nee, dat gaat inderdaad niet meer.

DOKTER [*kijkt eerst naar Marguerite, dan naar Marie*] Ik weet het. Zijne Majesteit niet.

MARIE Dokter, is er nog nieuws? Het gaat misschien iets beter nietwaar? Nietwaar? Een verbetering is toch niet uitgesloten?

DOKTER Het is het type kritieke toestand, waarin zich geen verandering kan voordoen.

MARIE Het is waar, er is geen hoop, geen hoop. [*Met een blik op Marguerite*] Ze wil niet dat ik blijf hopen, ze verbiedt het me.

MARGUERITE Veel mensen hebben grootheidswaan. Jij zoekt het meer in de kleinheidswaan. Zo'n koningin is er nog nooit geweest. Ik schaam me voor je. O, ze begint weer te huilen.

DOKTER Om u de waarheid te zeggen: eigenlijk is er toch nieuws.

MARIE Wat voor nieuws?

DOKTER Nieuws dat de vroegere aanwijzingen alleen maar bevestigt. Mars en Saturnus zijn met elkaar in botsing gekomen.

MARGUERITE Dat verwachtten we al.

DOKTER Beide planeten zijn ontploft.

MARGUERITE Dat is logisch.

DOKTER De zon heeft vijftig tot vijfenzeventig procent van haar kracht verloren.

MARGUERITE Vanzelfsprekend.

DOKTER Het sneeuwt op de noordpool van de zon. De melkweg ziet er uit of hij gestremd is. De komeet is uitgeput van moeheid, ze is oud geworden. Ze windt haar staart om zich heen, rolt zich op als een hond die gaat sterven.

MARIE Dat is niet waar. U overdrijft. O ja, u overdrijft.

DOKTER Wilt u zelf door de telescoop kijken?

MARGUERITE [*tegen de dokter*] Dat hoeft niet. We geloven u. Wat verder?

DOKTER De lente die gisteravond nog hier was heeft ons twee en een half uur geleden verlaten. Het is november. Buiten de grenzen is het gras gaan groeien. Daar worden de bomen weer groen. Alle koeien kalven tweemaal per dag, eenmaal in de ochtend, een tweede maal 's middags om vijf uur, kwart over vijf. Bij ons zijn de bladeren verdord, ze vallen af. De bomen zuchten en sterven. De grond splijt nog erger dan anders.

WACHT [*kondigt aan*] Het Koninklijk Meteorologisch Instituut meldt ons dat het weer slecht is.

MARIE Ik hoor de grond splijten, ik hoor het, ja, helaas, ik hoor het.

MARGUERITE Dat is de scheur die steeds breder wordt en verder gaat.

DOKTER De bliksem blijft onbeweeglijk in de lucht, het regent kikkers uit de wolken, de donder rommelt. Je hoort hem niet, want hij is stom. Vijfentwintig inwoners zijn gesmolten. Twaalf zijn hun hoofd kwijtgeraakt. Onthoofd. Ditmaal zonder mijn tussenkomst.

MARGUERITE Dat zijn echt de tekenen.

DOKTER En bovendien...

MARGUERITE [*valt hem in de rede*] Zo is het wel genoeg. Dit gebeurt altijd onder soortgelijke omstandigheden. We kennen dat.

WACHT [*kondigt aan*] Zijne Majesteit, de koning.
Muziek.

Attentie! Zijne Majesteit! Leve de koning!

De koning komt op door de deur rechts in de fond. Hij heeft blote voeten. Achter hem komt Juliette op.

MARGUERITE Waar heeft hij zijn pant offels nou gelaten?

JULIETTE Hier zijn ze, Sire.

MARGUERITE [*tegen de koning*] Wat een slechte gewoonte op blote voeten te lopen!

MARIE [*tegen Juliette*] Doe hem gauw zijn pantoffels aan. Hij vat nog kou.

MARGUERITE Of hij kou vat of niet, dat doet er niet toe. Het is eenvoudig een slechte gewoonte.

Terwijl Juliette de koning de pantoffels aandoet en Marie naar hem toegaat blijft men de koninklijke muziek boren.

DOKTER [*terwijl hij op honingzoete wijze onderdanig een buiging maakt*] Ik veroorloof mij Uwe Majesteit goededag te zeggen. En haar mijn beste wensen aan te bieden.

MARGUERITE Dat is alleen nog maar een holle frase.

KONING [*tegen Marie, dan tegen Marguerite*] Dag Marie. Dag

Marguerite. Ben je er nog altijd? Ik bedoel, ben je er al? Hoe gaat het ermee? Met mij gaat het slecht. Ik weet niet precies wat ik heb, mijn ledematen zijn wat stijf, het kost me moeite op te staan, ik heb pijn aan mijn voeten! Ik moet andere pantoffels hebben. Misschien ben ik gegroeid! Ik heb slecht geslapen, die krakende aarde, die krimpende grenzen, dat balkende vee, die loeiende sirenes, er is echt te veel lawaai. Ik moet toch eens orde op zaken stellen. We gaan proberen er iets aan te doen. Au, mijn ribben! [*Tegen de dokter*] Goeiemorgen dokter. Is het spit? [*Tegen de anderen*] Ik verwacht een ingenieur... uit het buitenland. Die van ons zijn niets meer waard. Het kan ze niets meer schelen. Trouwens, we hebben er geen meer. Waarom is de Technische Hogeschool gesloten? O, ja! Die is in het gat gevallen. Waarom nog andere bouwen als ze toch allemaal in het gat vallen? En bij dat alles heb ik nog hoofdpijn ook. En die wolken... Ik had wolken toch verboden. Wolken! Genoeg regen! Ik zeg: genoeg! Genoeg regen! Ik zeg: genoeg! Moet je zien, daar begint hij weer. Idiote wolk. Schijnt zijn laatste druppels niet meer te kunnen ophouden. Ouwe pisserd. [*Tegen Juliette*] Wat sta je me aan te gapen? Je ziet helemaal rood vandaag. Mijn slaapkamer zit vol spinnewebben. Ga die liever weghalen.

JULIETTE Ik heb ze allemaal weggehaald toen Uwe Majesteit nog sliep. Ik weet ook niet waar ze vandaan komen. Ze komen aldoor terug.

DOKTER [*tegen Marguerite*] U ziet het, Majesteit. Mijn diagnose wordt meer en meer bevestigd.

KONING [*tegen Marie*] Is er iets, mijn liefste?

MARIE [*bakkelend*] Nee... ik weet het niet... nee... er is niets.

KONING Je hebt kringen onder je ogen. Heb je gehuild? Waarom?

MARIE O God!

KONING [*tegen Marguerite*] Ik wil niet dat iemand haar lastig valt. En waarom zegt ze, O God?

MARGUERITE Dat is zo maar een uitdrukking. [*Tegen Juliette*] Ga die spinnewebben weer weghalen.

KONING O ja! Die spinnewebben! Walgelijk! Je krijgt er nachtmerries van.

MARGUERITE [*tegen Juliette*] Schiet op, maak voort. Je kunt toch nog wel met een bezem omgaan?

JULIETTE De mijne is helemaal versleten. Ik moet een nieuwe hebben. Ik heb er wel twaalf nodig.

KONING Waarom gapen jullie me allemaal zo aan? Is er iets bijzonders? Er is niets bijzonders meer want het bijzondere is gewoon geworden. Zo komt alles weer in orde.

MARIE [*loopt baastig naar de koning*] Mijn koning, u loopt mank.

KONING [*doet een paar stappen, lichtelijk mank lopend*] Loop ik mank? Ik loop niet mank. Ik loop een beetje mank.

MARIE U hebt pijn, ik zal u helpen.

KONING Ik heb geen pijn. Waarom zou ik pijn hebben? Ja toch, een heel klein beetje. Het is niets, ik hoef niet geholpen te worden. Maar ik vind het wel prettig als jij me helpt.

MARGUERITE [*tegen de koning*] Sire, ik moet u van iets op de hoogte stellen.

MARIE Nee, hou je mond.

MARGUERITE [*tegen Marie*] Hou jij je mond.

MARIE [*tegen de koning*] Het is niet waar wat ze zegt.

KONING Op de hoogte waarvan? Wat is niet waar, Marie? Waarom kijk je zo treurig? Wat is er met je?

MARGUERITE [*tegen de koning*] Sire, wij moeten u mededelen dat u gaat sterven.

DOKTER Helaas, ja Majesteit.

KONING Maar dat weet ik natuurlijk. Dat weten we allemaal. Herinner me er nog eens aan als het zover is. Wat is dat toch voor een manie van jou, Marguerite, om 's morgens vroeg al over onaangename dingen te beginnen.

MARGUERITE Het is al middag.